

[Madsen-Mygdal.]

Finansminister sig til mig med stor Overlegenhed og sagde, at naar man vilde tale om engelske Forhold, skulde man jo følge med i, hvad der skete ovre i England; saa skulde man vide Besked med, hvad man talte om. Ja, det er selvfølgelig rigtigt, men jeg maa beklage, at jeg ikke har noget Indtryk af, at den højtærede Finansminister selv gør sig megen Ulejlighed for at følge med i, hvad der sker i England. Den højtærede Finansminister begyndte med højtideligt at spørge mig, om jeg turde benægte, at Nationalregeringen begyndte med at indføre nye Skatter. Nej, det kunde aldrig falde mig ind. Enhver, der læser engelske Blade, og for øvrigt ogsaa de, der læser danske Blade, ved, at da den nationale Regering blev dannet i England, var Forholdene saa ulykkelige efter det Regiment, der havde været ført, saa kaotiske, at man, samtidig med at skære de offentlige Udgifter ned, for at faa Balance ogsaa maatte paalægge ekstraordinære Skatter. Det var nødvendigt for et halvt Aar siden; men hvis den højtærede Finansminister selv følger med, kan det ikke have undgaaet hans Opmærksomhed, at hans Kollega i England for ganske nylig ved at forudsige, hvad Budgettet vilde vise, har bebudet en ret betydelig Nedsættelse allerede efter et halvt Aars Forløb paa Indkomstkatten i England. Se, det er altsaa det, den engelske Finansminister i Øjeblikket beskæftiger sig med; det er som bekendt helt andre Planer, den danske Finansminister har under Udarbejdelse og søger Forhandling om.

Og saa foretog den højtærede Finansminister en Udregning af Skattebyrden i England. Det skulde være særlig belærende for mig og mine Meningsfæller, at vi fik at vide, hvad Skattebyrden var i England i Sammenligning med her i Landet. Nu maa jeg sige, at saadan at udregne Skattebyrden, navnlig naar den fordeles pr. Hoved, som den højtærede Finansminister gjorde, har egentlig grumme lidt Interesse. Man maa kende de paagældende Landes Forhold. For Englands Vedkommende er Forholdet det, at de i Modsætning til os i høj Grad har været aktive Deltagere i Verdenskrigen, og de har en Gældsforpligtelse pr. Hoved, der langt overstiger vor, selv om vor kan være stor nok. Men dertil kommer jo det, som er en meget væsentlig Forskel, at Danmark ikke blot er et lille Land, men i Virkeligheden ogsaa et fattigt Land. Der er jo slet ikke Tale om, at vi har de Formuer og Indkomster og den Adgang til mægtige Statsindtægter, som England har.

Alene af disse to Grunde er en saadan Sammenligning grumme lidt værd. Dertil kommer, at jeg ikke synes, at den højtærede Minister, naar han holder et saadant belærende Foredrag, godt kan være bekendt at foretage sin Udregning paa Statsskatterne alene. Den højtærede Minister maa ikke glemme, at her i Landet er Udviklingen gaaet i den Retning, at de kommunale Udgiftsbudgetter nu i ret væsentlig Grad overstiger Statsbudgettet, og de fremkalder et saa meget mere føleligt Skattetryk, som der saa godt som udelukkende er Tale om direkte Skatter, medens Staten tager Hovedparten af sin Indtægt ind gennem indirekte Skat. I England er det ganske anderledes. Der er de kommunale Udgifter meget smaa, i visse Egne af Landet findes der praktisk talt ikke kommunal Skat. Den højtærede Ministers Vejledning er derfor af meget tvivlsom Beskaffenhed. Vil man foretage en Sammenligning vedrørende Skattetrykket, maa man ikke glemme det, der her trykker haardest, de direkte kommunale Skatter.

Den højtærede Minister var endelig ogsaa inde paa Valutaproblemet, som saa mange Talere, ogsaa jeg selv, har været inde paa, og holdt en meget alvorlig Formaningstale til os om, hvad det betød i England, at vi ikke fik det Prædikat paa os, at vi var et Land, der dumpede vore Varer overfor det engelske Marked. Ja, det er selvfølgelig en Betragtning, som man ikke maa overse. Jeg vil nu sige, at paa et Land som England, der selv paa Grund af de økonomiske Forhold, det var kommet ind i, var nødt til at lade sin Valuta falde, og som straks tog det Skridt, vi stadig væk ikke tør, og sagde: Sterling skal finde sit naturlige Leje, tror jeg ikke, det gør Indtryk, om vi foretager Manøvrer af den Art at forlange Tvangsaflevering af Valutaen og tage et Stykke Kridt og en Tavle og derpaa skrive et Tal. Jeg tror heller ikke, at den Slags Valutamanøvrer er egnet til at fremkalde andet end et Smil, navnlig naar man betænker, hvorledes Forholdet er i de Lande, der konkurrerer med os paa det engelske Marked, ikke blot Dominions som New Zealand og Australien, men ogsaa Argentina, der er vore vigtigste Konkurrenter med Hensyn til Smørmarkedet. Alle disse tre Lande har en Valuta, der ligger langt under Sterlingpariteten i Dag.

Vi har hele Tiden i Modsætning til den højtærede Finansminister, der en Tid vilde følge Dollar, hævdet, at vi ønskede at følge Sterling, ikke alene af den Grund, den højtærede Minister nævnte, men ogsaa, fordi vi